

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014. ΚΕ' ΛΟΥΚΑ

Ανδρέου αποστόλου Του Πρωτοκλήτου, πολιούχου Πατρών.

Φρουμεντίου επισκόπου Ινδίας, Αλεξάνδρου Μ#θύμνου.

Έτος 7^ον Τεύχος 323

Μνήμη Αποστόλου Ανδρέα του Πρωτοκλήτου

Εορτάζουμε σήμερα την μνήμη του αγίου αποστόλου Ανδρέου και ακούσαμε ένα απόσπασμα από την πρώτη προς Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου, στο οποίο με μεγάλη ταπείνωση ο απόστολος περιγράφει την ζωή των αποστόλων. Νωρίτερα νουθετεί τους Κορινθίους να μη υπερηφανεύονται για την ευσέβειά τους, ούτε να κρίνουν τους άλλους ανθρώπους, και γιαυτό στρέφεται στους αποστόλους,

σε εκείνους δηλαδή που οι πρώτοι χριστιανοί τιμούσαν και εμείς ευλαβούμαστε περισσότερο από κάθε άλλον άνθρωπο, και υποβάλλει τον εαυτό του σε μια υπέρμετρη φαινομενικά αυτοκριτική. Θεωρώ, λέει, ότι εμάς τους αποστόλους ο Θεός μάς απέδειξε έσχατους και σαν τους καταδικασμένους σε θάνατο, διότι γίναμε θέατρο και στους αγγέλους και στους ανθρώπους. Εμείς είμαστε μωροί για τον Χριστό, ενώ εσείς είστε φρόνιμοι εν Χριστώ. Εμείς είμαστε ασθενείς, σεις ισχυροί· σεις είστε ένδοξοι, εμείς άτιμοι. Μέχρι αυτή τη στιγμή και πεινάμε και διψάμε και είμαστε γυμνοί και μάς χαστουκίζουν και δεν έχουμε μόνιμο τόπο διαμονής και κουραζόμαστε εργαζόμενοι με τα ίδια μας τα χέρια. Μάς περιφρονούν κι εμείς ευλογούμε, μάς διώκουν και κάνουμε υπομονή, μάς βλασφημούν και μεις παρακαλούμε τον Θεό γι αυτούς, σαν τα αποβράσματα του κόσμου γίναμε, παραπεταμένοι από όλους μέχρι τώρα.

Δεν σάς τα γράφω αυτά με ντροπή, αλλά σάς νουθετώ σαν παιδιά μου αγαπημένα. Διότι εάν έχετε μύριους παιδαγωγούς εν Χριστώ, δεν έχετε όμως πολλούς πατέρες, αφού εγώ σας γέννησα εν Χριστώ Ιησού διά του ευαγγελίου. Γι αυτό λοιπόν σάς παρακαλώ να γίνεστε μιμητές μου. Εφαρμόζει ο απόστολος Παύλος τα λόγια του Χριστού, «Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων

διάκονος» (Μάρ. 9.35). Καυτηριάζει την υπερήφανη καυχησιολογία των χριστιανών, προβάλλοντας την δική του ταπείνωση: εσείς λέτε ότι είστε φρόνιμοι, τίμιοι, ένδοξοι εν Χριστώ· κι όμως εμείς είμαστε κατώτεροι από όλους, ατιμασμένοι, μωροί, άφρονες, και μάλιστα όχι σε έναν τόπο, αλλά ενώπιον όλων των ανθρώπων και ενώπιον των αγγέλων και ενώπιον του Θεού του ιδίου. Διότι, οι μεν άνθρωποι μάς διώκουν και μάς περιφρονούν, ο δε βίος μας υστερεί στα μάτια των αγγέλων, μιας που ως άνθρωποι είμαστε κι εμείς αμαρτωλοί, και ακόμη και αν έχουμε κάποιες αρετές, αυτές αποτελούν δώρο της χάριτος του Θεού και επομένως δε μπορούμε να καυχώμαστε γι αυτές. Ταπεινώνει λοιπόν τον εαυτό του και υψώνει τα παιδιά του ο απόστολος, για να τούς δείξει ότι ίδιον του ενάρετου ανθρώπου δεν είναι η καύχηση, αλλά η ευχαριστία προς τον δωρεοδότη Θεό και η ταπείνωση. Γιατί, άμα υπερηφανευτούμε, έστω και μέσα μας, για τα πνευματικά μας επιτεύγματα, τότε έχουμε ομοιάσει με τον Φαρισαίο της παραβολής και έχουμε εκπέσει στα μάτια του Θεού. Οι απόστολοι όμως και όλοι οι άγιοι οι ένδοξοι και οι αφανείς, από τον απόστολο Παύλο μέχρι τον τον τσαγκάρη της Αλεξάνδρειας, θεωρούσαν τον εαυτό τους ως κατώτερο όλων των άλλων ανθρώπων.

Δεν ενδιαφέρονταν για τιμές και πρωτοκαθεδρίες, ούτε από τον κόσμο, ούτε από τους άλλους χριστιανούς, ούτε καν στον ουρανό, ενώπιον του θρόνου του Θεού. Γι αυτό και ο Χριστός επετίμησε τους μαθητές εκείνους, που πήγανε να τού ζητήσουν να καθίσουν δίπλα του στη Βασιλεία των ουρανών, επειδή σκέφτονταν με ανθρώπινα κριτήρια και όχι με πνευματικά. Εάν λοιπόν οι απόστολοι, οι φωστήρες της οικουμένης, οι αυτόπτες και αυτήκοοι του Χριστού δεν καυχώνταν, παρά μόνο για τον σταυρό του Χριστού, και υπέμειναν τα πάνδεινα, διώξεις, μαστιγώσεις, εξορίες, πείνα, δειψα, κακουχίες, ακόμα και τον θάνατο, και όλα αυτά αγόγγυστα, δοξολογούντες τον Θεό και ευλογούντες τους διώκτες των και θεωρώντας ότι δεν έχουν πράξει τίποτα το αξιέπαινο, πολύ περισσότερο εμείς, που ο Θεός μάς έχει απαλλάξει από τέτοιου είδους ταλαιπωρίες και μάς έχει προικίσει με λιγότερα χαρίσματα, δεν δικαιολογούμε να καυχώμαστε για τον εαυτό μας. Αλλά και οι άγιοι, και οι μεγάλοι ασκητές της ερήμου, των οποίων την αρετή δεν μπορούμε να φτάσουμε, όταν τούς ρωτούσαν έλεγαν ότι είναι αχρείοι δούλοι, οι οποίοι μόλις και προλαβαίνουν να κάνουν το χρέος τους.

Η σύγκριση και η καύχηση αποτελεί κοσμική ενασχόληση, και τούτο προκύπτει από το γεγονός ότι ο Χριστός ουδέποτε σύγκρινε και ουδέποτε έκρινε τους ανθρώπους, με μοναδική εξαίρεση την

παραβολή του τελώνου και του Φαρισαίου, όπου κατέκρινε την τάση του δεύτερου να συγκρίνει τον εαυτό του με τις εντολές του Θεού και με τον πλησίον του, καταδίκασε δηλαδή την αυτοδικαίωση και την κατάκριση. Και δεν μάς είπε απλά να μη κατακρίνουμε, αλλά να μη κρίνουμε καθόλου. Εάν θέλουμε να κρίνουμε, ας κρίνουμε τον εαυτό μας σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού που αναφέραμε νωρίτερα και σύμφωνα με το παράδειγμα του αποστόλου Παύλου το οποίο ακούσαμε. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ο απόστολος μάς λέει ότι δεν ντρέπεται για όσα μάς λέει. Μάς ομιλεί με αυτόν τον τρόπο για να μας νουθετήσει, για να μάς συνετίσει και για να μάς παροτρύνει να γίνουμε μιμητές του. Επομένως, όλοι εμείς που συναχθήκαμε σήμερα να τιμήσουμε τον απόστολο Ανδρέα, ας αποβάλλουμε κάθε λογισμό αυτοδικαίωσης ή κατακρίσεως του αδελφού μας και ας προσπαθήσουμε να μιμηθούμε τις αρετές, την ταπείνωση και την υπομονή των αποστόλων και όλων των αγίων, εφαρμόζοντας καθημερινά το Ευαγγέλιο και μορφώνοντας την ζωή μας εν Χριστώ. Διότι τιμή αγίου, μίμησις αγίου εστί. Αμήν.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Οι ανθρώπινες διακρίσεις και η εν Χριστώ «αδιακρισία»

Η φράση αυτή συχνά θεμελιώνει θεολογικά την αντίθεση της Εκκλησίας στις διακρίσεις, και κυρίως στις πλέον έκδηλες εκφάνσεις αυτών, τις φυλετικές δηλαδή διακρίσεις, τις εθνικιστικές και τις πολιτικές, οι οποίες μάλιστα έφτασαν στο σημείο κατά τη διάρκεια του μεγαλύτερου μέρους του 20ού αιώνα να διαπράξουν ωμότητες, όπως εκείνες του εθνικοσοσιαλισμού (ή φασισμού) και του διεθνικοσοσιαλισμού (κομμουνισμού). Ουδείς άλλωστε σήμερα, στις δυτικές τουλάχιστον κοινωνίες, θεωρεί ότι συμβαδίζουν με τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα το Απαρτχάιντ, οι γενοκτονίες, ή η κατάργηση της θρησκευτικής ελευθερίας. Ο Απόστολος ωστόσο δεν καταργεί απλά τις διακρίσεις. Δεν λέει ότι είμαστε όμοιοι, ίδιοι ή ίσοι, αλλά ότι όλοι είμαστε ένας εν Χριστώ Ιησού. Γι αυτό και κατά την Θεία Μετάληψη δεν παίρνουμε μέσα μας τον Χριστό (η ιδιωτικοποίηση του χριστιανισμού συνιστά προτεσταντισμό), αλλά μάς προσλαμβάνει ο Χριστός στο ένα σώμα Του, την Εκκλησία. Έτσι δεν κοινωνούμε μόνο με τον Χριστό αλλά και με όλους τους κοινωνούντας Χριστόν.

Όμοιο είναι και το παράδειγμα της Αμπέλου: όσο τα κλήματα, δηλαδή εμείς, παραμένουμε ενωμένοι με την Άμπελο, που είναι ο Χριστός, παραμένουμε ενωμένοι με την ζωή και μεταξύ μας, όντας μέλη της μίας

αμπέλου. Αλίμονο άμα στη θέση της Αμπέλου = Χριστός βάλουμε άλλα πρόσωπα. Δεν σταυρώθηκε ο Κηφάς, ούτε ο Απολλώς, ούτε ο Παύλος. Όλοι είμαστε ένας εν Χριστώ. Αυτή η ενότητα συνεπάγεται κοινωνία αγάπης, στην οποία τα πάντα είναι κοινά, τόσο οι υλικές όσο κυρίως οι πνευματικές δωρεές. Δεν καταργείται το ανθρώπινο πρόσωπο, ούτε όμως υψώνεται ψηλότερα από τους εν Χριστώ αδελφούς. Δεν κολάζεται η ιδιοκτησία, παράλληλα όμως κοινοποιούνται τα αγαθά. Δεν καυχάται ο έχων το οποιοδήποτε χάρισμα, αλλά το καλλιεργεί προς όφελος πάντων. Ασθενεί ο ένας, και όλο το σώμα πάσχει και μεριμνά για την θεραπεία. Στην πράξη απέχουμε πολύ. Εάν είμαστε ένας, δεν εξηγείται η ιδιωτικοποίηση της χριστιανικής ζωής (μέχρι και «ιδιωτικές Θ. Λειτουργίες» τελούνται), ούτε ο ένας χριστιανός να πεινά και ο άλλος να μεθύει, ούτε η άμεση ή έμμεση αυτοπροβολή ένεκα των χαρισμάτων του Θεού, σαν να αποτελούσαν δικά μας επιτεύγματα. Διακρίνουμε (= ξεχωρίζουμε) τον εαυτό μας ως γνήσιο πιστό, ή ως ενάρετο, ή ως ευσεβή, και ρίπτουμε βέλη απαξιωτικά στους «μιαρούς» ασεβείς, ή στους «βδελυρούς» αιρετικούς, ή στους «ανάξιους» αμαρτωλούς, σχίζοντες - εμείς, οι «άμεμπτοι» - τον άρραφο χιτώνα του Χριστού. Κατηγορούμε την κοινωνία για «αποχριστιανικοποίηση», εμείς που στην ουσία δεν γνωρίζουμε τί σημαίνει να είσαι ένας με όλους εν Χριστώ. Γι αυτό και θεωρούμε ότι χρειάζεται - και ενίοτε απαιτούμε ηχηρά - να επιβληθούν οι χριστιανικές αρχές σε θεσμικό επίπεδο. Όμως η εν Χριστώ αγάπη δεν δύναται να αντικατασταθεί με τον νόμο, ούτε ο ξένος να γίνει πλησίον μέσα από φιλανθρωπίες ακτιβιστικής δομής. Γιατί η εν Χριστώ αγάπη και η εξ αυτής προερχόμενη φιλανθρωπία, προϋποθέτουν κοινωνία προσώπων εν Χριστώ.

Και γιατί κοινωνία προσώπων, και μάλιστα εν Χριστώ, δεν μπορεί να επιβληθεί από κανένα νόμο ή αυθεντία. Ο Θεός μάς έπλασε ελεύθερους, και αν μη τι άλλο με την σάρκωσή του και με την διδασκαλία του μάς έδειξε το βάθος της φιλανθρωπίας του και τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να γίνουμε κι εμείς φιλάνθρωποι: να αποδεχθούμε με ταπείνωση και ευγνωμοσύνη τις ευεργεσίες του και εν πλήρη ελευθερία να ενωθούμε με την Άμπελο της ζωής, γενόμενοι ένας εν Χριστώ Ιησού. Σε ένα εξωπραγματικό (για την χριστιανική ραστώνη μας) σενάριο, ακόμα και εάν οι νόμοι και οι αρχές και εξουσίες είναι αντίθετες προς το Ευαγγέλιο, όπου υπάρχει Χριστός είναι όλοι ένα σώμα και έχουν τα πάντα κοινά, και καλύπτονται οι βιοτικές ανάγκες όλων, και είναι κοινή η προσευχή και η μετάληψη του σώματος και του αίματος του Χριστού και η χάρις του Θεού προς εμάς και ημών προς όλους.

π. Χερουβείμ Βελέτζας